

за учителъ въ Стара Заара, обаче когато султанътъ пжтувалъ презъ тукъ, съпровождалъ го търновскиятъ владика, който отъ по-рано му заповѣдалъ, „да не те намѣря въ Заара“.—Неофитъ още не захваналъ да преподава, избѣгалъ. Билъ страховъ. Ималъ интересни писма съ търновския митрополитъ около 1836 год. Преследвалъ неговия преводъ на Новия Заветъ, обаче, хората не го изпущали отъ ржцетъ си. Имало български писма, писани съ груба ржка, „Янаки отъ Долма Бахча“, нѣкжде си отъ царскитъ дворци, дава му сведения за разни цариградски случки. Даскалитъ сж били двуезични, славянски и грѣцки, тогава това е било главната препоржка. Неофитъ захваналъ лексикалната си работа съ грѣцко-български речникъ. Едва Н. Геровъ и В. Филаретовъ (+1863 г.) го придумали да събира по-напредъ народенъ материалъ, и така захваналъ отъ 20 години наново. Н. Геровъ и рускиятъ консулъ въ Одринъ му говорили веднажъ за системата съ листчета, обаче, той си запазилъ старата система. Споменатиятъ грѣцко-български речникъ не се намѣрилъ следъ неговата смъртъ.—Епископъ Игнатий, който живѣлъ въ Соголяно при Кюстендилъ като грѣцки епископъ, билъ родомъ отъ Одринъ отъ тамошни коприщенци, отъ младини и детинство е билъ между гърци (на Атонъ), следъ това таксидиотъ въ Велесъ, говорѣлъ български македонски. Пантелеймонъ всѣка година ходи въ Кюстендилъ, често го вижда. — Авксентия тепърва въ Рила го направили българинъ, по-рано билъ фанариотъ отъ старата школа. — Софийскитъ старини, Гюлджамия и т. н. Реставрирането на св. София.

Обѣдвахме пакъ en compagnie. Обаче азъ ядохъ малко. Заминаването ни е решено, днесъ вечеръта ще ношуваме въ село Рила, утре вечеръ въ София. Подиръ обѣдъ посетихъ още веднажъ игумена. Миларовъ видѣ грамотата на Шишмана. Азъ му обяснихъ, че сърбитъ никога не сж владѣли София. Манастирскитъ първенци и нашитъ кюстендилци ни изпратиха до вратата. На 3 ч. пакъ бѣхме върху седлата и потеглихме. Пжтуването трая 3 часа. Миларовъ както всѣкога вървѣше на чело пѣйки. При една ливада твърдѣше, че на срещната страна вижда рогачъ, повика Васила съ пушката. Въ това време, обаче, животното повдигна дългата си опашка и избѣга въ сѣнчестата гора, бѣше младо магаренце (пуленце). Спрѣхме въ Пѣстра; опитоменъ овенъ яде хлѣбъ. Тамъ вече виждаме млада зелена гора и въ селото Рила е лѣто, сѣнчести пълнолисти орѣхи—тукъ въ селото е „заветъ“, Windstille. Слѣзохме въ метоха, прилична и удобна сграда. Бѣхме много изморени, особено азъ. Плановетъ на Миларова да „посетимъ“ калугеркитъ, има ги тукъ около 50, пропаднаха. Чудесна вечеръ, виждатъ се очертанията на Малешевскитъ планини. Преди вечеря Миларовъ изгуби ума си—впусна се съ о. Лука отъ Враца, който е тукъ само минавай-